

BELLE Een tijd van groot verdriet voor Boebie, Belle en voor mij.

Het is vandaag bijna twee jaar geleden dat dat witte wezentje geboren werd, die kleine dondersteen die al vanaf het eerste moment zo sterk haar eigen wil heeft.

Die jongedame die het voor elkaar krijgt om cursisten en medewerkers de wei uit te drijven.

Die belhamel die mij grijze haren bezorgt en die mijn bloeddruk gigantisch omhoog kan jagen.

Die bengel die mij zo woedend kan krijgen dat ik bijna ontplof en dat verbaal ook van tijd tot tijd doe (mijn verontschuldigen aan de burens).

Die puberende meid die zich absoluut niet stoort aan andermans mening.

Ze weet elke keer precies hoe ze mij op de kast moet krijgen. Hieronder enige voorbeelden: De afscheidingsdraad onder stroom? Geen probleem voor Belle. Ze tilt de draad met haar kopje op en vervolgens gaat de dure omheining kapot als Boebie en Belle zich lekker schuren aan palen en gaaswerk.

De waterbakken gevuld? Geen probleem voor Belle om ze om te gooien.

De etensbak vol met lekker eten? Belle gebruikt de etensbak als toilet. Enz enz enz.

Als ik er zo eens over nadenk kan ik eigenlijk maar tot één conclusie komen: Belle is aan het puberen .. en dit dan vanaf de eerste dag van haar bestaan. Kan dat? Jazeker, Belle is er een voorbeeld van.

Daarentegen .. Belle is ook zo heel, heel erg lief. Ze kan mij heel lief wassen en likjes geven. De kippen laat ze meer met rust en die krijgen iets vaker kans om te eten. Ze is altijd superlief voor Boebie: ze adoreert haar grote vader/moeder/broer/vriend/leermeester. Ze is voortdurend bij hem in de buurt: ze wast hem als hij ontspannen op de grond ligt te rusten, ze eet samen met hem, stoeit of slaapt samen met hem.

Ze heeft het bij Boebie zo fijn: lekker eten en vooral ook goed eten, een matrasje in de stal, ze kan naar buiten wanneer ze wil en krijgt veel positieve aandacht van mensen. Meestentijds is het een onbekommerd leventje, Belle is niet anders gewend.

Ik denk er zelden aan dat deze situatie kan veranderen behalve als de boer mij er op attendeert dat Belle ooit gescheiden zal worden van Boebie: Belle moet kalveren krijgen en moet daarna op stal blijven, bij zijn andere dieren. Hij verkoopt haar niet aan mij want een gezonde koe doet hij niet weg.

Ik probeer die toekomst sporadisch te bespreken met Belle. *'Weet je nog dat je een keer ergens anders bent geweest Belle? Je bent een keer weggeweest van Boebie'*.

'Toen was ik opgesloten in dat kleine stuk en ik kon nergens anders lopen. Ik heb heel hard geroepen'.

'Ja meisje je hebt toen zelfs héél erg hard geroepen. Maar er waren wel veel andere koetjes en omdat Boebie met zijn poten niet zo vaak kan spelen, is het misschien leuk als je met anderen kunt spelen?' Ik probeer met haar ook te praten over het krijgen van een kalfje maar ze is zélf nog een kalf! *'Belle, misschien ga je ooit bij andere koetjes leven'*.

Belle kijkt me niet begrijpend aan en loopt weg; ze wil er niets over horen want ze heeft nu een heerlijk leventje dus waarom aan iets anders denken?

Boebie, Belle, Mientje en Saartje hebben het fijn met elkaar. Nu het mooier weer is liggen ze vaak tezamen genietend in de zon.

Ik kan de scheiding bijna 2 jaar tegenhouden, maar uiteindelijk wordt Belle weggehaald in verband met KI (Kunstmatige Inseminatie). Ze mag meteen terug naar Boebie maar als ze moet bevallen van het kalf (in september) zal ze voorgoed van hem gescheiden worden.

De eerste grote vervelende verandering in Belle's leven gebeurt op 9 mei. Het koetje Blanche wordt bij hen in de wei gezet.

Wat er aan vooraf ging:

in de begintijd dat ik op de boerderij kwam heb ik 2 koetjes (Fleur en Blanche) beloofd dat, als de boer ze weg zou doen, ze bij mij mogen leven. Blanche is nu bijna vijf jaar oud. Zij heeft in haar leven veel ellende meegemaakt en is op dat moment verlamd als gevolg van een verkeerd verlopen bevalling. De boer heeft te weinig tijd om haar de benodigde zorg te verlenen en dus neem ik die taak op mij.

Na vier weken achteruitgang ziet het er niet naar uit dat Blanche zal herstellen en doet de boer afstand van haar en voel ik mij verplicht mijn belofte aan Blanche na te komen. Maar wat nu? De boer wil haar weg hebben uit zijn stal. Ik heb geen andere locatie en de enige optie is bij Boebie en Belle in de wei. Dit leidt tot drie verdrietige dieren:

Belle is jaloers en voelt zich gepasseerd. Ze ziet tot haar grote verdriet dat Boebie aandacht besteedt aan Blanche. Ik praat ik met haar over mijn jaloezie ten tijde dat Belle bij Boebie kwam en ik Boebie met haar moest delen. *'Ik ben vijf jaren met Boebie alleen geweest en toen kwam jij er ineens bij. Ik vond het heel erg moeilijk als Boebie aandacht besteedde aan jou; dan was ik verdrietig omdat ik niet alleen kon zijn met Boebie, altijd was jij er bij. Maar ik heb in die tijd ervaren dat de liefde tussen Boebie en mij zo sterk is dat onze liefde alles overwint. En dan nog iets Belle, ik heb ontdekt dat het met drieën veel mooier kan zijn dan met tweeën. Eigenlijk bedoel ik met vijven want Mientje en Saartje horen er zeker bij. Behalve Boebie, heb ik er dus een heel erg lief meisje bij gekregen, jij Belle. Ik vertel dit omdat het met Blanche hetzelfde is ... Belle, de liefde die jij hebt met Boebie, daar komt niemand tussen, ook Blanche niet. Geloof me maar meisje'*

Haar ogen worden rood en het kopje buigt omlaag. Ik voel bij haar de twijfel of het waar is hetgeen ik zeg; ze wil zo graag dat ik gelijk heb.

Ik pak haar snuitje in mijn handen en til haar kopje op zodat ik in haar ogen kan kijken. Haar ogen zijn omfloerst van traanvocht. Mijn stem zakt en met zachte liefdevolle stem ga ik verder: *'Lieve schat. Ik heb zo vaak op je gemopperd en daar heb ik dan altijd zóveel spijt van. Meisje, je voelt toch dat ik zo heel veel van je houd. Een hart, mijn hart, is zó groot, er is plaats voor Boebie, en ook voor jou en dan is er nog plaats voor Mientje, Saartje, Blanche en zelfs daarna is er zo heel erg veel plaats over. Zo is het ook in Boebie's hart en in jouw hart Belle. Kijk me eens aan lieverd'*. Als ze in mijn ogen kijkt zie ik dat het grootste verdriet uit haar ogen weg is. Ook de meeste twijfel is weg.

'Ik houd écht van je Belle. Weet je dat meisje?'

Haar ogen worden rustiger, maar er komt geen antwoord.

'Belle? Weet je dat ik van je houd, ondanks al mijn gemopper? Ik hoop dat je nog heel lang bij Boebie kunt blijven en bij mij maar ...'

Belle onderbreekt mij. Haar stem laat horen hoe onzeker ze is: *'Vind je mij echt lief? Mag ik bij Boebie blijven? En bij jou? En waarom is Blanche dan hier?'*

Er ontstaat een lang gesprek waarin ik haar niet kan verklaren waarom ze naar de boer moet. Hoe leg je een dier uit dat ze 'eigendom' is van een mens? Belle vindt dat ze bij mij hoort te zijn want ik geef haar eten, ik borstel haar. Ze kent de boer en de andere dieren niet. Het moeilijkste zijn de momenten waarop Belle vraagt of ik nog wel van haar houd. Op die momenten houd ook ik mijn de tranen niet binnen.

Belle zou tot september bij Boebie mogen blijven dus ik verwacht nog vele maanden met Belle te kunnen praten. Helaas verloopt het anders. Op 13 mei, 4 dagen nadat Blanche erbij is gekomen, verandert het leven van Boebie, Belle en van mij op dramatische wijze .... Zonder dat ik het weet wordt Belle 's middags weggehaald bij Boebie en bij de koeien van de boer gezet in de andere wei aan de overkant van de straat. Als ik 's avonds naar de wei ga tref ik een intens verdrietige Boebie aan en in de andere wei een evenzo verdrietige Belle. Boebie ligt stil met zijn snuit op zijn poten voor zich uit te staren.

Belle staat vanuit de andere wei continu met harde stem en lange uithalen te roepen naar Boebie. Geen van beide zijn te troosten. Hoe kán ik ze ook troosten? Ik kan de situatie niet veranderen.

Boebie komt niet eten .. hij heeft geen honger. Hij wil zo heel erg graag dat dat lieve zusje terugkomt.

Na enige tijd loop ik naar de roepende Belle. Belle is helemaal in paniek en loopt voortdurend van mij weg en naar mij toe. Ondertussen blijven de zinnen op mij afkomen: *'Ik wil naar Boebie. Hoe kan ik naar Boebie? Waar kan ik hier uit? Waar ga jij heen? Neem jij mij mee? Waarom ben ik hier? Gaan we nu weer weg?'* enz. enz. Ik probeer rustig te blijven en Belle in mijn rust mee te nemen. Het lukt niet, Belle blijft wanhopig.

Ik hoor Boebie luidkeels roepen. Lange uithalen van verdriet. *'Ik kom jongen. Ik kom lieve jongen'*. Uiteindelijk ga ik weg van Belle. Een laatste aai over haar snuitje. *'Dag lieveke .. dag lieve schat .. ik houd zo heel erg veel van je meisje'*. Ik dring niet door tot Belle. Ze is helemaal in paniek.

Huilend loop ik weg van haar, terug naar Boebie.. Boebie kijkt me verwachtingsvol aan.

'Waar is Belle? Jij was toch bij haar? Waar is ze dan?'

'Och Boebie toch. Jongen, ze moet dáár blijven. Belle moet bij de andere dieren blijven. Ik zal echt aan de boer vragen of ze terug mag komen. Dat beloof ik je jongen'.

Boebie heeft niets aan mijn reactie en dus begint hij weer te roepen naar Belle. Belle beantwoordt zijn kreten vanuit de andere wei. Huilend aai ik Boebie bovenop zijn kop.

Normaal gesproken vindt hij dat heel plezierig, nu voelt hij het nauwelijks. Hij is helemaal gefocust op Belle.

Als ik afscheid neem van Boebie kijkt hij me niet aan. Wat is dit toch afschuwelijk!!

Tranen stromen over mijn wangen als ik naar huis rijd.

De boer vertelt 's morgens dat Belle niet terug mag naar Boebie. Uit onderzoek is gebleken dat haar kalf nogal groot is en hij wil Belle in de gaten houden. Daarbij vindt hij dat Boebie nu gezelschap heeft van Blanche en dat Belle weg kan. Ik krijg niet uitgelegd dat dieren een scheiding als traumatisch kunnen beleven. Zijn reactie is dat ze daar binnen enkele dagen overheen zijn. Belle is echter het zoveelste dier waarbij ik ervaar dat een scheiding maanden, zelfs jaren en, sterker nog, een heel leven kan duren (zoals Blanche laat zien).

Ik weet niet waar ik goed aan doe met betrekking tot Belle: wel of niet naar haar toe gaan. Ze vindt geen aansluiting bij de andere dieren en staat in de uiterste hoek van de wei naar Boebie te kijken en roept de longen uit haar lijf met lange kreten van wanhoop en verdriet. Het snijdt door mijn hart als ik haar daar in haar eentje zie staan.

Elke dag ga ik naar haar toe en neem ik wat kuilgras mee en een appeltje.

Zodra ze mij hoort of ziet komt ze luid roepend aangerend. Ik probeer haar te knuffelen en te aaien maar elke keer opnieuw raakt ze overstuur en vuurt ze dezelfde vragen op mij af:

'Ik wil naar Boebie. Ik wil weg hier. Zij zijn niet lief en ik weet niet wie dit allemaal zijn. En waarom borstel jij mij niet? En waarom zijn Mientje en Saartje daar? En nu is Blanche bij Boebie en ben ik hier en jij hebt gezegd dat ik bij Boebie zou blijven.'

Ik kan alleen maar herhalen dat ik de boer zal vragen of ze terug mag, maar dat de boer bepaalt of ze teruggaat naar Boebie.

Het ergste is het afscheid nemen .. Belle kijkt me dan zo in- en intriest aan. Haar ogen worden rood. Als ik wegloop kijkt ze mij verslagen aan, laat haar kopje zakken, kijkt naar de andere dieren en dan weer naar mij. *'Mag ik mee?'* Huilend loop ik terug naar haar. *'Oh Belle toch. Meisje ik vind het zo erg. Oh Belle. Ik ga echt weer vragen of jij naar Boebie mag'*. Belle vindt geen troost bij mijn woorden. Als ik wegga kijkt ze naar mij en hoopt ze dat ze misschien toch .....

Er worden bij ons allebei vele tranen vergoten.

In de loop van de daarop volgende weken blijft Belle terneergeslagen en geeft de moed op dat ze naar Boebie kan. Haar keel is schor geworden; het volume van haar kreten neemt af en ze roept minder vaak. Er is een miniem klein lichtpuntje voor Belle: de boer heeft in die tijd een schat van een lieve stier: Yoshua. Hij ontfermt zich over Belle op een fantastisch liefdevolle manier en daardoor wordt Belle minder verdrietig.

Yoshua is een roodbonte stier met hetzelfde prachtige karakter als Boebie.

Yoshua waakt over Belle en daar ben ik enige keren getuige van: ik ga naar Belle met wat lekker kuilgras. Belle ziet mij naderen en komt aangerend. De andere dieren weten inmiddels dat ik lekkers meebreng, stormen op ons af en drijven Belle opzij. Ik loop elke keer weg van de groep en naar Belle toe, maar we krijgen geen rust om fijn samen te kunnen zijn. Als ik hen vraag of ze alsjeblieft zo lief willen zijn om ons een momentje

samen te gunnen, dan komt Yoshua op voor Belle en hij drijft de andere dieren opzij. *'Dank je wel lieve jongen'*.

Ik krijg de kans om Belle over haar snuitje te aaien, haar te zeggen dat ik veel aan haar denk en dat ik veel van haar houd. Ik kan een kort moment mijn handen op haar buik leggen en naar haar kalfje vragen. Belle reageert nauwelijks .. ze is apathisch. Ze probeert dit leven te accepteren, maar ze wil zo graag de oude situatie terug. Ik probeer haar aandacht een beetje van Boebie af te halen: *'Yoshua is ook écht lief hoor Belle!'*

En dat is Yoshua inderdaad: meerdere keren neemt hij Belle in bescherming en gaat ook regelmatig bij haar liggen zodat ze niet alleen is. Belle is weliswaar minder eenzaam maar haar verdriet om Boebie blijft aanwezig.

(noot: Ik heb Yoshua kunnen kopen en hij heeft een zorgeloos leven in een runderopvangcentrum waar hij tot aan zijn natuurlijke dood vertroeteld zal worden).

Wij mensen scheiden dieren van elkaar. Meestal wordt er absoluut niet aan gedacht wat dit voor de dieren betekent. Boebie, Belle, Blanche en Anguel laten zien dat het lange tijd kan duren alvorens zij hiermee om kunnen gaan en soms, zoals bij Blanche en Anguel, duurt het levenslang en gaat het verdriet van een scheiding nooit voorbij.

Ik heb me dit ook niet voldoende gerealiseerd toen ik Belle, na de dood van haar moeder, weer bij Boebie plaatste. Als ik had geweten dat Belle het zo moeilijk zou krijgen met een scheiding, zou ik Belle dan bij de boer hebben gelaten? Belle heeft twee fijne jaren bij Boebie gehad, maar is ook twee verdrietige jaren voordat ze de andere situatie accepteert en daarin gelukkig is. Wat is het beste? Had ik haar toentertijd bij de boer gelaten dan zou dat leven voor haar normaal zijn geweest. Het is niet meer terug te draaien maar ik vind het verdriet van Belle vreselijk om aan te zien.

In augustus geeft Belle geboorte aan een stiertje; hij neemt de naam Stanley. Belle moet wennen aan het moederschap, maar ze zorgt prima voor haar kleine jongen. Nu heeft ze iemand om zich heen die haar nodig heeft en haar liefde geeft, iets dat haar aandacht wat vaker van Boebie weghaalt.

Helaas is haar geluk van korte duur: Belle krijgt een ernstige uierontsteking, dusdanig erg dat het levensbedreigend is voor haar. Als het al zou kunnen genezen dan is daartoe veel goede zorg nodig. De boer kan dat niet opbrengen; hij wil Belle en Stanley verkopen of laten slachten. De rillingen lopen over mijn lijf . . Belle naar de slacht? Nooit, nooit, nooit. Dat zou te zot voor woorden zijn .. in plaats van een fijn leven bij Boebie, al op jonge leeftijd moeten eindigen in de slacht? Nooit van mijn leven laat ik dat gebeuren. Belle en Stanley worden door mij gekocht zodat ze veilig zijn.

Met de aankoop van Belle en Stanley zijn de problemen niet opgelost:

Ik ben niet voldoende kundig om die uierontsteking op de vereiste manier te behandelen. Waar ze moeten leven? De wei en stal bij Boebie en Blanche zijn te klein voor vier dieren en een andere locatie is in Veghel en omstreken niet te vinden.

Ik moet een ander thuis zoeken voor Belle / Stanley of voor Blanche. Voor wie moet ik kiezen? Boebie houdt zo zielsveel van Belle en vice versa, maar wat dan met Stanley?

Waar moet ik Stanley over een jaar laten? De stal en wei zijn te klein voor drie dieren.

Niemand wil een stier, behalve om vet te mesten en te slachten.

Moet ik afscheid nemen van Blanche? Ze heeft een ellendig leven gehad met eenzaamheid en verdriet. Moet ik haar wéér verdriet doen door haar naar vreemden te laten gaan?

Uiteindelijk vind ik via-via twee liefdevolle jonge mensen die voldoende kundig zijn om de uierontsteking van Belle te behandelen. Zij gaan voor kinderen een therapievorm opzetten met medewerking van koetjes. Met Stanley gaan ze proberen of hij te handhaven is als hij een volwassen stier zal zijn. Ik stel voor dat ze hem dan laten castreren. De vrouw gaat akkoord, maar de man niet. Ik krijg een vervelend voor gevoel.

Mede omdat Belle mensen en kinderen gewend is, besluit ik om Belle en Stanley weg te laten gaan..

Belle is boos als ik haar mijn besluit vertel maar ze is te neerslachtig om er tegenin te gaan. Ze is mistroostig, is het vertrouwen in mij, in de mens, helemaal kwijt is. Ze zit er gevoelsmatig helemaal doorheen.

Op 22 oktober komen ze Belle en Stanley halen. Ik probeer nog een foto te maken maar ze wendt continu haar kop af. Ze strijdt wat ze kan om niet in de veewagen te hoeven. Als ze de poort uitrijden is ze stil, zo afschuwelijk stil. Ik huil hete tranen. Ik voel me afschuwelijk, wetende dat ik haar zoveel verdriet doe door haar weg te sturen.

Ik heb na de verhuizing de mensen nog enige keren gesproken. Helaas wonen deze mensen honderden kilometers van mij vandaan.

Ik maak regelmatig telepathisch contact met Belle, althans dat probeer ik maar Belle reageert helaas zelden. Belle is al 2 jaar weg als ze nog vol verdriet vraagt of ze terug mag komen.

Het leven van Belle werd plezieriger toen er andere runderen kwamen. Dit was een kleiner ras en Belle werd de 'leading lady'. Daardoor is ze het leven eindelijk weer fijner gaan vinden.

Belle en Stanley hebben een fijne grote stal zo blijkt uit enkele foto's die ze mij toesturen.

Belle is opnieuw bestierd maar heeft ook met haar tweede kalf een ernstige uierontsteking gekregen en nu hoeft ze geen kalveren meer te krijgen. Gelukkig mag ze wel blijven. Haar zoon Stanley is, zoals ik voorvoelde, uiteindelijk toch naar de slacht gegaan; hij werd te groot en te wild. Ik heb castratie voorgesteld maar dat wilden ze helaas niet.

Het zou zo fijn zijn als dit verhaal een happy end zou hebben maar voor runderen is dat zelden het geval.

In het voorbij gaan van de jaren denk ik vaak aan Belle en als mijn lieve Snowy sterft heb ik 'een plekje over' en wil ik Belle zo heel erg graag terug. Ik probeer de mensen te benaderen waar ze naar toe is gegaan. Ik heb zo'n onbehaaglijk gevoel en durf niet te bellen dus stuur ik een e-mail. Pas na meerdere verzonden e-mails komt er een antwoord terug ... Belle is verkocht aan iemand anders, samen met alle andere runderen. Ze is verkocht 'voor het leven'. Op mijn vragen waar Belle is krijg ik nooit meer een reactie. Wanhopig probeer ik via allerlei kanalen te achterhalen waar Belle is.

Uiteindelijk weet een cursist via iemand anders te achterhalen waar Belle is ... en dan stort mijn wereld in ... Belle is geslacht. Belle is meteen al geslacht toen ze door die mensen weg is gedaan.

Emoties gieren door mijn lijf ... ik ben wanhopig, verdrietig, woedend. Dagenlang leef ik in die emoties ... Belle ... Belle .. ik heb haar beloofd dat ze nooit, nooit, nooit geslacht zou worden. In de loop der jaren steeds weer tegen die mensen gezegd .. benader mij als je Belle weg wilt doen want dan komt ze terug naar mij.

Huilend zeg ik steeds weer tegen Belle dat het mij zo spijt. Ik voel me zo vreselijk schuldig. Vaak hoop ik dat ze misschien toch nog ergens is zodat ik mijn belofte nog kan nakomen. Verdrietig, enorm verdrietig ontdek ik wederom dat de mens regeert over het leven van een dier. Kansloos ... de dieren zijn kansloos. Het spijt me zo Belle ... vergeef me meisje!